

Λυπημένα δειλινά

Στης γειτονιάς της φτωχικής
γυρίζει ο νους μου τα στενά,
τα λυπημένα δειλινά
στοχάζομαι της Κυριακής.

Μέσα στην κόκκινη αντηλιά
το μαραμένο θηλυκό
δίχως ελπίδα και μιλιά
ποτίζει το βασιλικό.

Κανείς διαβάτης δεν περνά,
κανένα αυτή δεν καρτερεί
που στο μπαλκόνι ορθή φορεί
το γιορτινό της το γκρενά.

Σα μοίρα κάθετα μία γριά.
Στο φως μιας πόρτας ρημαδιού
μακραίνει ο ίσκιος του παιδιού...
Καμπάνα ακούγεται μακριά...

Στο σύννεφο το βυσσινί
θα πέσει ο ήλιος να κρυφτεί.
Ψαλμός ακούγεται η φωνή
του τελευταίουπραματευτή.

Όλα σταμάτησαν εκεί.
Αργεί πολύ να 'ρθεί η βραδιά...
Πως έχω την ψυχή βαριά,
Το δειλινό την Κυριακή!

(Ζαχαρίας Παπαντωνίου, *Τα θεία δώρα*: 1933)

Απόγευμα

Πότισε τα λουλούδια. Άκουσε το νερό να στάζει απ' το μπαλκόνι.
Τα σανίδια μουσκεύουν και παλιώνουν. Μεθαύριο,
όταν θα πέσει το μπαλκόνι, αυτή θα μείνει στον αέρα,
ήσυχη, ωραία, κρατώντας μες στα χέρια της
τις δυο μεγάλες γλάστρες τα γεράνια της και το χαμόγελό της.

(Γιάννης Ρίτσος, *Μαρτυρίες Β'*: 1964-65)